

Sygn. akt *XVII AmE 140/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Andrzej Turliński
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 28 stycznia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **sp. z o.o. w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) sp. z o.o. w W. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2019 r.
Nr DEK. (...) (...) ((...): (...))

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Andrzej Turliński

XVII AmE 140/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 grudnia 2019 r. znak: DEK. (...) (...) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) w zw. z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (dalej jako: PE), a także w związku z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. karę pieniężną w kwocie 30 157,43 zł za to, że nie wywiązał się w 2014 r., z określonego w art. 9a ust. 1 PE (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 PE, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych

w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 2.

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła odwołanie od decyzji, zaskarżając ją w całości. Przedsiębiorca wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania administracyjnego oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy i skutkować powinno nieważnością postępowania administracyjnego przed Prezesem URE, a mianowicie:

1. art. 10 § 1 kpa w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kpa poprzez wydanie decyzji bez uwzględnienia wyjaśnień powoda wyrażonego w piśmie z dnia 27 grudnia 2019 r. – a tym samym uniemożliwienie przed wydaniem decyzji złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień, a w konsekwencji uznanie, że powód nie zajął stanowiska w przedmiotowej sprawie do dnia wydania decyzji;

2. art. 156 § 1 pkt 3 kpa poprzez wydanie zaskarżonej decyzji orzekającej karę pieniężną w sytuacji gdy pozwany decyzją z dnia 12 lipca 2016 r. znak (...) (...) orzekł już karę pieniężną wobec powoda za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z art. 47 PE za okres od dnia 3 grudnia 2014 r., tj. wydanie decyzji dotyczącej sprawy już częściowo rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną.

II. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 105 § 1 kpa w zw. z art. 7a kpa poprzez jego niezastosowanie i niewydanie decyzji o umorzeniu postępowania w sytuacji gdy w sprawie zachodzą wątpliwości interpretacyjne,

2. art. 56 ust. 1 pkt. 1a (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) w zw. z art. 9a ust. 1 PE (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż na powodzie spoczywał obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 lub uiszczenia opłaty zastępczej – w sytuacji gdy obowiązek ten został już zrealizowany przez podmiot refakturujący energię.

Pozwany Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Przedmiotem działalności spółki jest m.in. handel energią elektryczną, wytwarzanie energii elektrycznej, dystrybucja energii elektrycznej oraz przesyłanie energii elektrycznej. (odpis aktualny z KRS, k. 33- 35v)

Decyzją Prezesa URE z dnia 3 grudnia 2014 r., znak: (...), została udzielona spółce koncesja na obrót energią elektryczną na okres od 3 grudnia 2014 r. do 3 grudnia 2024 r. Jednakże spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonywała sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych przed dniem uzyskania koncesji. (okoliczności bezsporne, faktury VAT, k. 74, 76v, 78, 79v)

W 2014 roku spółka dokonała sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 594,765 MWh energii elektrycznej. W terminie do dnia 31 marca 2015 r. powód był obowiązany do uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia w ilości 77,319 MWh względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej ww. wielkości i wynoszącej 23 198,02 zł. (załącznik nr 1 do pisma powoda z 9 listopada 2015 r., k. 15 akt adm.)

Powód w związku z powyższą sprzedażą energii elektrycznej w 2014 r. nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w

wyłącznej strefie ekonomicznej. Nie uiszczył również alternatywnej opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (okoliczność bezsporna).

Pismem z 20 lutego 2019 r. Prezes URE zawiadomił powodową spółkę o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2014, określonego w art. 9a ust. 1 PE (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 PE, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 2. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 20 lutego 2019 r., k. 16-17v akt adm.)

W roku 2018 r. przychód spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wyniósł(...) zł (rachunek zysków i strat powoda za 2018 r., k. 43 akt adm.).

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia stron, oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie powoda nie mogło być uwzględnione, ponieważ zaskarżona nim decyzja jest prawidłowa.

Zgodnie z art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy zmienianej w art. 179, za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5, oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

W myśl art. 56 ust. 1 pkt. 1a p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłat zastępczych, o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8, lub nie przestrzega obowiązków zakupu energii elektrycznej, o których mowa w art. 9a ust. 6, lub nie przestrzega obowiązków zakupu ciepła, o których mowa w art. 9a ust. 7, lub przedkłada Prezesowi URE wnioski o wydanie świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji zawierające dane lub informacje niezgodne ze stanem faktycznym.

Stosownie do art. 9a ust. 1 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, są obowiązani:

- 1) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub
- 2) uiszczyć opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 2.

Zgodnie z art. 9a ust. 1 a pkt 2 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. obowiązek miało wykonywać przedsiębiorstwo energetyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1.

Wskazać należy, iż w niniejszym stanie faktycznym, powód podlegał obowiązkowi przedstawienia świadectwa pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej, o której mowa w ww. przepisach.

Zgodnie z art. 12 pkt a PE przedsiębiorstwem energetycznym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi. W 2014 roku definicja działalności gospodarczej zawarta była w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 2 ww. ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Wobec powyższego w ocenie Sądu powód zajmując się sprzedażą energii elektrycznej odbiorcom końcowym w 2014 r. spełnił przesłanki kwalifikujące go jako przedsiębiorcę energetycznego, podlegał on więc przedmiotowemu obowiązkowi na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego.

Powód zobowiązany był zatem na mocy art. 9a ust. 1 ustawy p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub art. 9o ust. 1 powołanej ustawy, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub też alternatywnie do uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 p.e. Przy czym w myśl art. 9a ust. 5 p.e. przedmiotowe opłaty zastępcze, stanowią dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i należy je uiścić na wyodrębnione rachunki tego funduszu do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Zakres wskazanego ustawowego obowiązku został określony w § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2012 r., poz. 1229 ze zm.), zgodnie z którym obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia albo uiszczenia opłaty zastępczej za 2014 r. uznaje się za spełniony, jeżeli za dany rok udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub z uiszczonych przez przedsiębiorstwo energetyczne opłat zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez to przedsiębiorstwo odbiorcom końcowym, wynosi nie mniej niż 12 %.

Z danych przekazanych przez powoda wynika, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonało w 2014 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 594,765 MWh. Wobec tego powód był obowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub art. 9o ust. 1 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. w ilości 77,319 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej za 2014 r., na łączną ilość odpowiadającą 77,319 MWh energii elektrycznej.

Ze zgromadzonego materiału wynika, iż powód nie przedstawił do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, czego przedsiębiorca także nie kwestionował.

W przypadku nieprzedstawienia Prezesowi URE świadectw pochodzenia do umorzenia, Przedsiębiorca mógł jednak zamiennie uiścić stosowną opłatę zastępczą, biorąc pod uwagę, że jednostkowa opłata zastępcza po jej waloryzacji wynosiła w 2013 r. 300,03 zł/MWh. Zatem całkowita opłata zastępcza opiewała na kwotę 23 198,02 zł odpowiadającą 77,319 MWh energii elektrycznej w ww. cenie.

Z posiadanych przez Prezesa URE informacji wynika, że na konto (...) do dnia 31 marca 2015 r. nie wpłynęła opłata zastępcza.

W tym stanie rzeczy Sąd nie ma wątpliwości, że powód nie wywiązał się w 2014 r. z określonego w art. 9a ust. 1 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia na łączną ilość 77,319 MWh, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 ww.

ustawy, albo uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 9a ust. 5, czyli do dnia 31 marca 2015 r., obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 ww. ustawy.

Wobec powyższego zastosowanie miał w sprawie art. 56 ust. 1 pkt 1a p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r., zgodnie z którym karze pieniężnej podlega między innymi ten, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu albo nie uiszcza opłaty zastępczej, o której mowa w art. 9a ust. 1 ww. ustawy. Tym samym Prezes URE jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobowiązany do nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który nie wypełni ustawowego obowiązku. W świetle treści ww. przepisu nie ma podstaw do ustalenia, że zastosowanie kary jest uwarunkowane zawinionym zachowaniem przedsiębiorcy. Zatem art. 56 ust. 1 stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary, a odpowiedzialność danego podmiotu ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, co oznacza, że jest niezależna od subiektywnego elementu, jakim jest wina przedsiębiorcy. Dla możliwości zastosowania sankcji pieniężnej, o której mowa w przepisach prawa energetycznego, istotne jest zatem jedynie istnienie obowiązku prawnego zabezpieczonego sankcją pieniężną oraz stwierdzenie samego faktu jego naruszenia przez podmiot zobowiązany. Samo naruszenie normy sankcjonowanej uzasadnia natomiast postawienie zarzutu niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok SN z 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04; Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego -A nr 2006/1/6). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07). Przypisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

Stosownie do treści art. 56 ust. 6 p.e., ustalając wysokość kary pieniężnej należało uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Przy czym do ustalenia minimalnej wysokości kary, za nieprzedstawienie świadectwa pochodzenia służy algorytm wskazany w art. 56 ust. 2a pkt 1 p.e. Jak wynika z treści powołanego przepisu wysokość kary pieniężnej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne nie może być niższa niż kwota nieuiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej pomnożonej przez współczynnik 1,3. Skoro kwota nie uiszczonej opłaty zastępczej wyniosła 23 198,02 zł, to kara minimalna w niniejszym przypadku wynosi 30 157,43 zł.

Kara w wysokości 30 157,43 zł mieści się w granicach wskazanych w art. 56 ust. 3 p.e., w świetle którego wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Wymierzona kara stanowi (...) przychodu netto powoda ze sprzedaży w 2018 r., który wyniósł (...) zł. Natomiast biorąc pod uwagę przychód powoda w 2018 r. z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu energią elektryczną (przychód z odsprzedaży energii elektrycznej wskazany w Nocie 1. Struktura rzeczowa i terytorialna przychodów ze sprzedaży Sprawozdania finansowego przedsiębiorcy za 2018 r.) wymierzona kara stanowi (...) tego przychodu.

W świetle ustalonego stanu faktycznego nałożenie kary pieniężnej na powoda było uzasadnione, a określenie jej wymiaru w zaskarżonej decyzji, było najniższą możliwą do wymierzania karą. Minimalna kara jest nieznacznie tylko większa niż opłata zastępcza, której strona nie uiściła, a Sąd nie może w świetle przedstawionych przepisów ustawy zamiarkować tak ustalonej kary minimalnej. Kara jest proporcjonalna do zaistniałego naruszenia przepisów. Należy przy tym pamiętać, że kara ma realizować funkcję wychowawczą i oddziaływać zniechęcająco na przedsiębiorców. Stąd jej minimalna wysokość została ustalona przez ustawodawcę na nieco wyższym poziomie niż opłata zastępcza, której nieuiszczenie jest sankcjonowane karą. Przy czym kara ustalona na najniższym możliwym poziomie uwzględnia podnoszoną przez powoda okoliczność, że zaniechanie było wynikiem przekonania o braku konieczności uzyskania i

przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej z uwagi na niewytwarzanie i nieobracanie energią przez powoda, a jedynie dostarczanie energii elektrycznej odbiorcom końcowym na zasadzie refaktury. Zatem motywacja powoda, która doprowadziła go do zaniechania wykonania obowiązku została uwzględniona przez organ przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka prowadziła działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną w 2014 roku. Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonywała w 2014 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z kopii umów zawartych pomiędzy powodem, a odbiorcami energii elektrycznej, kopii faktur VAT wystawionych odbiorcom przez powodową spółkę, wynika, że spółka (...) Sp. z o.o. działała w zakresie obrotu energią elektryczną w sposób powtarzalny. Twierdzenia powoda, iż dokonywał on jedynie refakturowania, nie są prawdziwe. Przyjęcie wersji powoda wymaga, aby działania spółki (...) Sp. z o.o. wynikały wprost z umowy zawartej pomiędzy nią, a odbiorcami końcowymi, a cena sprzedaży energii elektrycznej odpowiadała cenie jej zakupu. Tymczasem przedsiębiorca miał zawarte z odbiorcami umowy na sprzedaż energii elektrycznej z zastosowaniem własnej taryfy. Z § 11 umowy nr (...) (k. 63v-65v akt adm.) zawartej z (...) S.A. wynika, że przedsiębiorca nie stosował w rozliczeniach średniej ceny energii elektrycznej wynikającej z faktur otrzymanych od swojego sprzedawcy. Należność za sprzedaż energii obliczana była w oparciu o ceny energii elektrycznej i stawki opłat za obsługę techniczną wynikające z kalkulacji sprzedawcy. Przedsiębiorca poza opłatami za energię elektryczną pobierał także opłaty za obsługę techniczną, w tym dwie opłaty zmienne, zależne od ilości zużytej przez odbiorcę energii elektrycznej, tj. opłatę za obsługę techniczną sieci w wysokości 0,347 zł/kWh oraz koszt dzierżawy w wysokości 0,138 zł/kWh oraz opłatę stałą za obsługę techniczną sieci w wysokości 8,1 zł/kWh. W rozliczeniu z (...) s.c., czy ze spółką (...) i Spółka Przedsiębiorstwo Usług (...) sp. z o.o., powód stosował analogiczne zapisy umowy, jak ze spółką (...) S.A. (k. 66-68, 69-73v)

W świetle powyższych okoliczności nie można zatem uznać, że powód dokonywał jedynie refakturowania po cenie zakupionej energii elektrycznej. W tej kwestii Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie wyrażone w wyroku z 7 marca 2016 roku, sygn. akt III SA/Wa 961/15, iż „przeniesienie ciężaru kosztów na inną osobę nie może być zatem w żaden inny sposób potraktowane niż jako świadczenie usługi w tym samym zakresie. Czynność refakturowania, której zasadniczym celem jest przeniesienie przez refakturującego kosztów danej usługi na rzecz faktycznego jej beneficjenta, polega na wystawieniu przez podatnika na rzecz tego beneficjenta jedynie refaktury dokumentującej wyświadczenie przez podatnika tej samej usługi, którą otrzymał” (legalis nr 1471135).

Nie można zatem uznać, że powód w ramach swojej działalności dokonywał jedynie refakturowania, nie zaś prowadzenia działalności w zakresie obrotu energią elektryczną. Faktury wystawianie przez powoda odbiorcom nie zawierały wyłącznie kwot umieszczonych na fakturach pierwotnych. W rozliczeniach z odbiorcami powód powiększał ceny za energię elektryczną. Ponadto zaznaczyć należy, iż przepisy nie przewidują możliwości realizacji przedmiotowego obowiązku pośrednio przez inny podmiot, niż przedsiębiorstwo energetyczne dokonujące sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym.

Na uwzględnienie nie zasługują także zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 10 § 1 kpa w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kpa. Słusznie wskazał pozwany, że zarzuty dotyczące naruszenia ww. przepisów kodeksu postępowania administracyjnego pozostają bez wpływu na ocenę zasadności odwołania i zawartych w nim wniosków. Powód nie wykazał, iż zarzucane naruszenie art. 10 kpa miało wpływ na wynik sprawy. Tymczasem pozwany zrealizował ciężący na nim obowiązek wynikający z art. 10 § 1 kpa. Wobec tego w sprawie niniejszej nie doszło do naruszenia prawa, nie wspominając o naruszeniu rażącym.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 156 § 1 pkt 3 kpa. Stwierdzenie nieważności decyzji może nastąpić w razie ustalenia tożsamości sprawy poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną pod względem podmiotowym i przedmiotowym. W niniejszej sprawie decyzje wskazane przez powoda nie charakteryzują się tożsamością pod względem przedmiotowym. Decyzja Prezesa URE z 12 lipca 2016 r. dotyczyła wymierzenia powodowi kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 PE w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegających na stosowaniu cen i

taryfy nie przestrzegając obowiązku przedstawienia jej do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 PE. Natomiast decyzja wydana w niniejszej sprawie dotyczy nie wywiązania się powoda w 2014 r., z określonego w art. 9a ust. 1 PE (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 PE, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 2. Niniejsza decyzja została wydana na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a PE. Ponownie słusznie wskazał pozwany, iż powód swoim postępowaniem naruszył dwie odrębne normy prawne zagrożone wymierzeniem odrębnych kar administracyjnych.

W tym stanie rzeczy odwołanie oddalono, gdyż nie było uzasadnionych podstaw do jego uwzględnienia – art. 479⁵³ § 1 KPC.

O kosztach procesu przegranego przez powoda orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Sędzia SO Andrzej Turliński